

— Τί ἔχεις, παιδί μου, τετραρχυμένη τῷ ἀπῆντησεν.

— Μάνα, μάνα, ἐσυλλογίστηκα μιὰ καλὴ δουλειά, μὰ . . . ντρέπομαι.

— Λέγε, παιδί μου, τὴ μάνα σου ντρέπεται!

— Γιὰ νὰ μαζεύσω τὰς δεκαπέντε δραχμὰς τοῦ μάστορη, μάνα, θὲ νὰ ὑῶ καὶ γὼ αὐριο τριγύρω 'ς τὰ σπίτια, 'σὰν τῶλλα τὰ παιδιὰ.

Ἡ Αἰκατερίνη ἦτο μήτηρ καὶ ἔως ἡσθάνθη πόνον ἐν τῇ καρδίᾳ της, ἀκούσασα ὅτι τὸ μοναχό της παιδί θέλει νὰ ἐπικιτήσῃ υἱὰ νὰ πληρώσῃ τὰ φορέματά τοῦ ἀλλὰ...

— Μπα! γιατί ὄχι, παιδί μου, τῷ ἀπῆντησεν ἐκεῖνη, βγαίνουν ὅλοι οἱ μαθητάδες αὐριο, μὰ πρέπει νὰ φτιάξῃς καὶ τι γιὰ νὰ δείχνῃς τὴ τέχνη σου..

— Θὰ φτιάσω, μάνα, ἔχω ἀκόμα καιρό, θὰ φτιάσω ἓνα μικρὸ τραπεζάκι.

Καὶ ὁ μικρὸς μας τεχνίτης ὅλος χαρὰ, ἐγερθεὶς ἐν μικρῷ χρόνῳ κατασκεύασεν ἓνα ὠραῖον, κομψόν, τραπεζάκι, δείγμα τῆς τέχνης εἰς ἣν ἦτο ἐπιδεδωμένος, καὶ δι' οὗ εὐπρεπῶς ἠδύνατο νὰ ζητῇ παρ' ἐκάστου *μὴν πετάραν*.

Εἰς τὴν μικράν του πατρίδα Λευκάδα, οὕτω ἐπυνηθεῖζεν. Ἐκαστος μικρὸς τεχνίτης περιφέρων ἐπὶ πινακίου λευκοῦ μικρόν τι δείγμα τῆς τέχνης του, εὐγενῶς αἰτεῖ παρὰ τῶν κατοίκων φιλοδωρημά τι.

*

Φῶς γλυκὺ μετ' ὀλίγον ἐφάνερον τὴν ζηλευτὴν πρωτοχροναίαν.

Ὁ μικρὸς μας τεχνίτης ἐνδυθεὶς τὰ καλὰ του φορέματα, ἐξῆλθε πρῶτ' φέρων ἐντὸς πινακίου τὸ τραπεζάκι.

Τὸ γεῦμα εἶχε παρέλθει καὶ ὅμως δὲν ἐφαίνετο, ἀλλὰ περὶ τὴν 2. μ. μ. μετ' ἡμέραν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐξωγραφισμένην ἐρρίπτετο ὁ μικρὸς μας Κώστας εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀνησυχου μητρός του, κομίζων αὐτῇ τριάκοντα ὀλοκλήρους δραχμὰς!

Ἦτο πλούσιος! Ὁρεξίν νὰ φάγῃ δὲν εἶχεν ἂν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην περιεφῆρθε εἰς τὰς οἰκίας ὡς ἐπαίτης, δὲν τὸν ἐμελλον ἦτο φειδρότατος, διότι τὴν ἐπιούσαν ὑπερηφάνως θὰ προσέφερε τὰς δεκαπέντε δραχμὰς πρὸς τὸν μάστορὸν του. καὶ δὲν θὰ ἐντρέπετο νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιόν του.

— Ποῦ καὶ ποῦ ἐπῆγες; τὸν ἠρώτησεν ἡ μήτηρ του.

— Παντοῦ, τῇ ἀπῆντησεν, ἡῶρα καὶ ἄλλα παιδιὰ κ' ἐπήγαμε μαζί, 'σὲ πολλὰ σπίτια, γιατί ἐγὼ δὲν ἤξερα.

— Νὰ ζήσης, παιδί μου, τῷ εἶπεν ἡ δυστυχὴς ἐκεῖνη, καὶ τοῦ χρόνου νὰ μοῦ φέρῃς λεπτὰ ἀπὸ τὸν κόπο σου.

*

Τὴν ἐπιούσαν πρῶτ' πρῶτ', σὺν τῇ καλεῖσθαι προσέφερεν ὁ μικρὸς Κώστας πρὸς τὸν μάστορὸν του καὶ τὸ χρῆός του!

Ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ἐταράχθη δὲν τὸ ἐπερίμενε. Τὸν ἠρώτησε διατί ἐβιάσθη νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα, πλὴν ὁ Κώστας εἰσώπων ἡ ἐπιμονὴ ὅμως τοῦ μάστορη ἠνάγκασε τὸν μικρόν μας νὰ τῷ ὁμολογήσῃ ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

— Γεῖά σου, παιδί μου, τῷ ἀπῆντησεν ἐκεῖνος, καλὸς ἄνθρωπος καὶ καλὸς τεχνίτης θὲ νὰ γίνῃς. Τόρα ἄφησε κ' ἐμένα νὰ σοῦ κάμω τὸ μπουγά σου.

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του τρία ἀργυρὰ πεντάφραγκα τῷ τὰ προσέφερεν.

Ὁ μικρὸς Κώστας ἐδάκρυσε κατ' ἀρχὰς ἡρνήθη νὰ τὰ δεχθῇ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀσπασθεὶς τὴν χεῖρα τοῦ μάστορὸς του τὰ ἐδέχθη, εὐχαριστῶν αὐτὸν ἐπὶ τῇ γεναιοδωρίᾳ του.

Ὁ μικρὸς Κώστας ἔκτοτε ἐργάζετο ὡς ἀληθὴς τεχνίτης.

Η ΝΥΞ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ (Jean - Paul)

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς πρώτης τοῦ ἔτους 1797, ἀνὴρ ἐξηκοντούτης, λίαν κατηφοῦς καὶ ἡλλοιωμένης ὄψεως, εὕρισκετο παρὰ τὸ παράθυρον τῆς οἰκίας του. Πλήρης ἀθυμίας καὶ ἀπογνώσεως, ἀνῆγειρε τὰ πεπονημένα βλέμματά του πρὸς τὸν κυνοῦν θόλον τοῦ οὐρανοῦ, ἐφ' οὗ διέλαμπον οἱ φωτειναὶ ἀστέρες, δίκην λευκῶν ἀνθέων νυμφαίας ἐπὶ λεκάνῃς διαγούσας ὕδατος. Ἀλλὰ πάρχυτα κατεβίβασεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς γῆς, καθότι οὐδεὶς ὡς αὐτός, ἐφάνετο ἀμείρος χαρὰς καὶ εὐφροσύνης κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἰστάμενος παρὰ τὸν οὐδὸν τοῦ τάφου του.

Εἶχεν ἤδη διέλθει ἐξήκοντα ἐκ τῶν βαθμίδων ἐκείνων, αἵτινες ἔμελλον νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν ἐκεῖ, μὴ ἐπιφέρων ἐκ τῆς ὠραιοτέρας ἡλικίας τῆς νεότητος, εἰμὴ πλάνας καὶ ἐλέγχους.

Ἡ ὑγεία του ἦτο κατεστραμμένη, ἡ ψυχὴ κενὴ καὶ καταβεβλημένη, ἡ καρδιά του ἐσπαράσσετο ὑπὸ σκληρᾶς μεταμελείας καὶ τὸ γῆρας παρίστατο αὐτῷ λίαν λυπηρὸν καὶ δυσελπί.

Αἱ νεανικαὶ ἡμέραι ἀνεφαίνοντο ἐνώπιόν του, ἀναπολοῦσαι τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ὥραν, καθ' ἣν ὁ πατήρ του ἔθηκεν αὐτὸν ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν δύο ἀτραπῶν τοῦ βίου, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη ἄγει τὸν ἄνθρωπον εἰς εὐδαίμονα καὶ γαλήνιον τόπον, κεκοσμημένον ὑπὸ τῆς ἀνθηροτέρας χλόης, διαυγάζομενον ὑπὸ τοῦ λαμπροτέρου ἡλίου καὶ ἀντηχοῦντ' ὑπὸ τῆς ἡδέας ἀρμονίας, ἡ δὲ ἑτέρα εἰς ζοφερόν ἄντρον πλῆρες ὄψεων καὶ δηλητηρίου.

Ὁμοί! οἱ ὄφεις προσεκολλῶντο ἐπὶ τῆς καρδίας του, τὸ δηλητήριον ἐμόλυνε τὰ χεῖλη του, καὶ τότε ἐνόησε τὸ χαῖνον ἡθικὸν βάραθρον, ὅπερ ἀνωρύσσετο ἐνώπιόν του.

Ἀπελπίς καὶ περίτρομος, ἐπανεφέρει τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν οὐρανὸν κραυγάζων μετ' ἀπείρου ἄλγους.

— ὦ προσφιλες νεότης, ἐπάνελθε! ὦ πάτερ μου, ἐπανάγαγέ με ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ βίου ὅπως ποιήσω ἄλλοιαν ἐκλογὴν.

Ἀλλ' ἡ νεότης καὶ ὁ πατήρ τὸν εἶχον πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλείψει.

Ἰδὼν αἰφνης μετέωρόν τι ἀνυψούμενον ὑπεράνω ἔλους καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἀφηνιζόμενον, εἶπε:

— Τοιαῦται αἱ μωραὶ ἡμέραι μου, ἡμέραι ἀφροσύνης καὶ ἀβουλίας.

Ὅταν δὲ ἀστὴρ διάττων διήρχετο τὸν οὐρανόν, ταλαντευόμενος δὲ ἠφηνίζετο εἰς τὸ ἀπειρον τούτου διάστημα.

— Τοιοῦτος εἶμαι καὶ ἐγώ, ἐψιθύρισε, καὶ τὰ ὀξέα κέντρα τῆς μεταμελείας ἐβυθίζοντο ἐτι μάλλον βαθύτερον ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Τότε ἀνεκάλεσεν ἐν τῷ νῷ ἅπαντας τοὺς συνομιλητάς αὐτῷ, οἵτινες διανύοντες ἤδη τὸν βίον ὡς ἀγχοὶ πατέρες, φίλοι τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀρετῆς, διήρχοντο τὴν πρώτην ταύτην νύκτα τοῦ νέου ἔτους πανευτυχεῖς καὶ εὐδαίμονες.

Ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος, ὅστις ἀνήγγελλε τὸ κινητὸν τοῦτο τῆς ἀκινήτου αἰωνιότητος σημεῖον, ἀντήχησεν ἐπὶ τὰ ὦτα αὐτοῦ, ὡς ἡδὺ ᾄσμα, ὑπομνήσαν τοὺς συγγενεῖς του, τὰς εὐχὰς, ἃς οὗτοι ἀνέπεμπον τῷ Θεῷ δι' αὐτὸν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εὐχὰς ἃς οὐδόλως ἐξεπλήρωσε, καὶ τὰς περαινέσεις, ἃς ἀδιαλείπτως τῷ ἐπανελάμβανον, ἐξ ὧν οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἠθέλησε νὰ ὠφεληθῇ. Βεβαρυμένος ὑπὸ τῆς θλίψεως καὶ τῆς αἰσχύνῃς, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀτενίσῃ ἐπὶ πλεόν τὸν οὐρανὸν ἐκεῖνον, ἐνθα διέμενεν ὁ πατήρ του. Διό, κατεβίβασε περιλύπως τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξ ὧν δάκρυα πικρὰ ἔρρευσαν πεσόντα ἐπὶ τῆς χιόνης τῆς καλυπτούσης τὸ ἔδαφος. Ἐκ βαθέων στεναξίας, οὐδαμῶθεν δὲ ἐλπιζὼν παραμυθίαν, ἀνέκραξε δι' ὑστάτην φορὰν:

— Ἐπάνελθε ὠραία ἐποχὴ τῆς νεότητος, ἐπάνελθε!

*

Καὶ πρᾶγματι αὕτη ἐπὶ ἀνῆλθε διό ὅσα διηγήθημεν, ἦσαν ἐνύπνιον, ὅπερ τὸ διετάραξε.

Ἦτο εἰσέτι νέος, μόνον δὲ τὰ περὶ τῶν ματῶν αὐτοῦ ἦσαν ἀληθῆ.

Ἀπέδωκεν εὐγνωμοσύνην τῷ Θεῷ, καθὼς δυνάμενος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν εὐεπίφορον ὁδὸν τοῦ ἐλαττωμένου, ὅπως ἀνελάβῃ τὴν πρὸς τὴν ἀρετὴν ἄγουσαν, ἥτις μόνον εὐχαριστεῖ τὴν διάνοιαν καὶ τέρπει τὴν καρδίαν.

*

Ἐπανελθετε μετ' αὐτοῦ, ὦ προσφιλεῖς μου ἀνγνώσταί, ἂν περιεπέσατε εἰς τοιαύτην σχολιάζον ὁδόν. Τὸ φρικτὸν τοῦτο ἐνύπνιον ἔστω τοῦ λοιποῦ ὁ ὁδηγὸς ὑμῶν. Ἄν ἡμέραν τινα πλήρης ἀνίας, ἀναγκασθῇτε νὰ ἀναζητήσητε τὴν νεότητά, αὕτη δὲν θέλει ἐπανελθεῖ πλεόν. Προσπαθήσατε νὰ ἀποπερατώσητε τὸν βίον, τῇ χειραγωγίᾳ μόνον τῶν παθῶν, καὶ τότε οὐδεμία ἡμέρα πικρίας δύναται νὰ καταλάβῃ τὴν ὑγίαν ὑμῶν συνείδησιν. Δ. Τ.

Αἱ τῆς ἐκείνης ἐγγραφῆς συνδρομηταί, μὴ συνδεόμενοι μετὰ τὸν τιμὸν τῆς συνδρομῆς δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. — Ἐὰν ταῖς ἐπικρίσιν καὶ τῷ ἐσωτερικῷ κε συνδρομηταὶ ἡμῶν παραλαμβάνεται νὰ ἀποστέλλωσιν τὴν συνδρομὴν των ἀπ' ἐθείας. Ἀθῆναις. Ὁδὸς τῆς Διευθύνσεως τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ο ΕΜΠΙΑΙΖΟΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

μυθιστορία PAUL DE COCK. Κομψὴ τῆς 280 σελίδων, μ. 2. Εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν ἀποστέλλεται μὴ μόνον λε...